

Zorg dat je in Nijmegen nooit

aids of een geslachtsziekte

oploopt. Theoretisch is alles

prima geregeld, maar in de

praktijk laat de medische

wereld je in de kou staan. Een

verslag van Jan.

Negen maanden medisch geklungel

In april 1990 heb ik lues (syfilis) opgelopen. In mei kreeg ik de eerste verschijnselen: een wondje en rode vlekken op mijn penis. Met deze klachten ging ik naar mijn huisarts. Die zei dat het een infectie was en gaf mij zelf. Op 31 mei ben ik met de persoon van wie ik de infectie had opgelopen opnieuw naar de huisarts geweest, omdat hij keelklachten kreeg. Nu

dacht de huisarts dat het lues was en nam een uitstrijkje uit zijn keel. De controle was echter onvolledig: hij nam geen uitstrijkje uit zijn penis en anus, evenmin nam hij bloed af. De uitslag van het keel-uitstrijkje was negatief en hij kreeg een medicijn om de keelpijn te verhelpen. Hoe langer hoe meer begon ik last te krijgen van vermoeidheid. In juli kreeg ik een raar gevoel in mijn onderbenen, wat ontarnde in jeuk, open wonden en vlekken. Mijn benen zwollen op. In augustus leek er iets in mijn hoofd te knappen en daarna had ik regelmatig een vreemd soort hoofdpijn. Ook moest ik ontzettend veel plassen. In oktober kwam ik haast helemaal onder de pukkels te zitten en kreeg haaruitval op mijn hoofd en lijf. Ik bracht veel tijd door in bed, want als ik een uur op was werd ik weer moe. Ik maakte mij vreselijk bezorgd dat ik aids had.

Ruggeprik

Van mei tot eind november heb ik met deze klachten ongeveer tien maal de huisarts bezocht. Hij heeft me enige malen onderzocht, mijn bloed laten onderzoeken en foto's van mijn hoofd en longen laten maken. Alles was goed volgens hem, maar ik ging mij steeds beroerder voelen. Op 6 november kwam hij op het lumineuze idee mij op lues te laten onderzoeken. Zoals gebruikelijk na een onderzoek moest ik zijn praktijk bellen voor de uitslag. Door de telefoon werd mij verteld dat alles goed was. Ik zei dat dat niet waar kon zijn omdat ik mij steeds beroerder ging voelen. Er werd een nieuwe afspraak gemaakt voor 13 november. Op die dag bleek dat niet alle uitslagen binnen waren toen ik gebeld had en dat ik wel degelijk lues had! Inmiddels had ik er al zeven maanden mee rond gelopen.

Ter behandeling werd ik verwezen naar de dermatologieafdeling van het Radboud Ziekenhuis in Nijmegen. Daar deelde men mij op 14 november heel arrogant mee dat ik pas over een maand terecht kon; als het spoed had moest de huisarts maar voor mij een afspraak maken. Aangezien ik dat had, belde ik mijn huisarts en kon -hoera- op 16 november komen. Daar werd mij gevraagd op welke ziekten de huisarts mij had onderzocht. Dat kon ik echter niet vertellen, omdat ik dat jargon niet machtig ben. Ik werd dus op alle geslachtsziekten en op aids onderzocht. Op 19 november kreeg ik op de afdeling neurologie een ruggeprik om te onderzoeken of de bacteriën inmiddels tot mijn hersenvocht doorgedrongen waren. Van die prik ben ik behoorlijk ziek geweest.

Wachtkamer

Op 3 december kreeg ik te horen dat ik geen aids had maar lues. De lues-bacteriën waren al tot mijn hersenen doorgedrongen. Ik zou op de neurologieafdeling worden opgenomen voor een behandeling.

Tussen 3 en 12 december heb ik, zo ziek als ik was, constant gebeld naar de afdelingen dermatologie en neurologie en naar mijn huisarts, maar telkens werd gezegd dat er nog geen plaats was. Op 11 december ben ik naar de GG & GD gegaan om mij te beklagen dat ik inmiddels al acht maanden rondliep met lues, in mijn onwetendheid vermoedelijk andere mensen had aangestoken en nog steeds niet was behandeld. De wachtkamer van de GG & GD lag vol informatie over hoe je aids en geslachtsziekten kunt voorkomen. Dit stelde mij gerust. Ik dacht dat ik eindelijk goede hulp zou krijgen. Maar wat zou ik teleurgesteld worden. Ze deelden mij mee dat ik bij hen bekend was omdat het Radboud Ziekenhuis had doorgegeven dat ik lues had. Met gesprek kwam er verder op neer dat zij niets konden doen en dat ik zelf maar moest zien van de lues af te komen. Een vreemde gang van zaken, aangezien de GG & GD steeds bij sexadvertenties adverteert dat je bij hen terecht kunt voor geslachtsziekten. Op 12 december kwam eindelijk het verlossende telefoontje van het Radboud Ziekenhuis. Ik kon worden opgenomen. Al met al had ik zo'n acht maanden met lues rondgelopen. Op 11 januari 1991 - negen maanden na het begin van mijn ziekte - werd ik ontslagen, hopelijk weer gezond. Jan

